

Arrest

nr. 53 763 van 23 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger van Bafang origine te zijn afkomstig van Muyuka. U huwde in 1995 met (T.S.) en u ging na uw huwelijk met uw man in Bokosso wonen. U en uw man bewerkten er grond. Uw man overleed op 20 mei 2009 door ziekte. Drie maanden na zijn overlijden stuurde de chieft van Bokosso, Banga Mathew Yoke, mannen naar u toe. De chieft wilde met u trouwen, maar u weigerde. De gronden van uw man werden door de chieft in beslag genomen. U werd naar de achterkant van het schrijn gebracht en geslagen. U kon weglopen en u ging naar uw vriendin (M.T.) in Calabar, Nigeria. Na twee weken keerde u terug naar Bokosso, Kameroen. U wilde weten hoe het met uw kinderen ging en of de situatie bedaard was. U werd echter door de mannen van de chieft opnieuw naar de achterkant van het schrijn gebracht en opgesloten. U kon ontsnappen en u liep weg. U hebt Kameroen verlaten op 19 december 2009 en u ging naar uw vriendin in Nigeria. U verbleef een

week bij (M.). Ze bracht u in contact met (J.), met wie u naar België reisde. U hebt Nigeria verlaten eind december 2009 en op 2 maart 2010 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u na het overlijden van uw man gedwongen werd te trouwen met de chieft van Bokosso, Banga Mathew Yoke, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst kan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u gedwongen werd te trouwen met de chieft van Bokosso in vraag worden gesteld.

U verklaart dat u door Banga Mathew Yoke, de chieft van Bokosso gedwongen werd zijn vijfde vrouw te worden (zie gehoor CGVS, p.5 en p.9). Deze naam van de chieft van Bokosso die u opgeeft stemt echter niet overeen met de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de chieft van Bokosso Ekonje Benga John heet en dat hij van minstens februari 1999 tot april 2009 chieft is van Bokosso (zie informatie administratieve dossier). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, antwoordt u dat het niet klopt en dat Banga Mathew Yoke de naam van de chieft is (zie gehoor CGVS, p.9 en p.10). Het is ongeloofwaardig dat u de correcte naam van de chieft van Bokosso, waar u beweert na uw huwelijk sinds 1995 te hebben gewoond (zie gehoor CGVS, p.3), niet zou kennen. Daarbij blijkt u de namen van families of burens uit Bokosso niet te kunnen noemen (zie gehoor CGVS, p.8). Uw verklaring dat iedereen zich op de landbouw concentreert als verantwoording voor uw onwetendheid houdt geen steek. Het is weinig aannemelijk dat u in een klein dorp als Bokosso waar u al sinds 1995 zou wonen de andere families niet bij naam zou kennen. Tevens is het merkwaardig dat u geen andere buurdorpen van Bokosso zou kennen en u enkel Limbe kent en stelt dat Muyuka ver gelegen is (zie gehoor CGVS, p.6) (zie informatie administratieve dossier). Overigens dient te worden opgemerkt dat u niet blijkt te weten hoelang de chieft van Bokosso al aan de macht is. U beweert dat u de vijfde vrouw zou worden, maar u blijkt niet de namen te kennen van de vier andere vrouwen, noch kent u zijn oudste zoon (zie gehoor CGVS, p.6). U verklaart dat de chieft zijn eigen paleis heeft en er niet geweten is wat er gaande is (zie gehoor CGVS, p.6). Het lijkt echter weinig aannemelijk dat in een klein dorp als Bokosso – dat volgens uw verklaring minder dan 100 inwoners telt – de chieft en zijn familie niet bekend zouden zijn. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen en uw beweerde problemen met de chieft van Bokosso.

Zelfs als zou u gedwongen zijn te trouwen met de chieft van Bokosso, quod non, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt

De door u aangehaalde problemen zijn lokaal van aard zijn, gezien ze zich voordoen in het dorp Bokosso. U kunt niet aannemelijk maken dat u zich niet elders in Kameroen zonder problemen zou kunnen vestigen. U verklaart dat u niet elders naartoe kon, omdat Bokosso de enige plaats is die u kent, waar uw man u mee naartoe heeft genomen (zie gehoor CGVS, p.9 en p.10). Wanneer u erop wordt gewezen dat België u ook onbekend was, antwoordt u kortweg dat u door uw vriendin werd geholpen en zij u aan iemand voorstelde die uw reis regelde (zie gehoor CGVS, p.9). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u opgroeide in Muyuka en uw broer en zus in Muyuka wonen (zie gehoor CGVS, p.2). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een verblijf in Muyuka, om aan uw beweerde problemen in Bokosso te ontkomen, ernstig overwogen of geprobeerd heeft.

Wat betreft uw vrees dat de chieft u zoekt en u bij een terugkeer zal doden (zie gehoor CGVS, p.8), dient te worden opgemerkt dat dit gebaseerd is op vermoedens waarvoor u geen concrete elementen aanbrengt. U verklaart dat u via uw buurvrouw (H.) vernam dat de chieft zijn mannen op de weg naar Muyuka had gezet en deze mannen overal verspreid zijn (zie gehoor CGVS, p.8). Wanneer gevraagd wordt naar nieuws van uw zus met wie u nog contact heeft, antwoordt u dat uw kinderen bij haar zijn en dat ze niet naar school gaan, maar u haalt geen problemen aan, noch voegt u enig nieuws toe betreffende uw situatie (zie gehoor CGVS, p.2). Ook later tijdens hetzelfde gehoor stelt dat mensen aan uw oudste dochter vragen waar haar moeder is, maar u blijkt niet te weten welke mensen haar aanspreken (zie gehoor CGVS, p.9). U verklaart dat uw kinderen noch uw zus problemen kennen (zie gehoor CGVS, p.9), waardoor bezwaarlijk kan worden gesteld dat u overal in Kameroen gezocht wordt door de chieft.

Verder dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende bescherming hebt gezocht tegen een huwelijk met de chieft van Bokosso. U verklaart dat u uw situatie meldde aan de agenten in Bokosso, maar dat zij u terug naar huis stuurden, omdat ze geen problemen wilden krijgen met de chieft (zie

gehoor CGVS, p.9). Uit uw verklaringen blijkt dat u geen enkele verdere poging ondernam om hulp te zoeken of om beroep te doen op de bescherming van de hogere Kameroense autoriteiten. Er mag nochtans verwacht worden dat u eerst alle alternatieven en oplossingen in uw land van herkomst zou nagaan en overwegen alvorens uw land te verlaten en internationale bescherming te vragen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. De geboorteakte (n°241/73 opgemaakt op 7.3.1973 te Muyuka) bevat uw identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld. De geboorteaktes van uw dochters (N.) en (V.) en de verklaring voor de rechtbank van Buea betreffen de identiteitsgegevens van uw dochters. De foto's tonen uw overleden man, u en uw kinderen en de cacaoplantage, maar voegen niets toe aan bovenstaande motivering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich op een schending van de motiveringsplicht, meerbepaald van artikel 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij kan niet anders dan bevestigen dat de chieft wilde dat zij zijn vijfde vrouw werd. Zij kent hem als Banga Mathew Yoke en weet niet of deze persoon andere namen gebruikt. Verzoekster stelt dat zij weinig contact had met andere families in Bokosso. Iedereen hield zich er bezig met landbouw en er was geen onderling contact. Verzoekster poneert dat zij geen opleiding genoot wat, samen met het feit dat zij slechts werkte op het veld, verklaart waarom zij weinig weet van de omgeving. Over de chieft kon zij om dezelfde reden weinig informatie verstrekken. Zij heeft zich hiervoor nooit geïnteresseerd wat verklaart waarom zij niet wist hoelang hij aan de macht was of welke de namen zijn van zijn vrouwen en zoon. Verzoekster voert aan dat zij oprecht vreest voor haar veiligheid en integriteit en vreest dat zij overal in Kameroen zou worden teruggevonden door de chieft. Zij betoogt dat zij wel bescherming zocht, bij de politiediensten van Bokosso. Zij kreeg daar geen hulp en was van oordeel dat zij overal dezelfde reactie zou krijgen en geconfronteerd zou worden met de onwil van de autoriteiten om zich in te laten met problemen veroorzaakt door lokale stamhoofden.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en verzoekster onderwerpt deze in het verzoekschrift aan een inhoudelijke kritiek. Derhalve wordt in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aangevoerd en wordt het middel vanuit dit oogpunt onderzocht.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster verklaarde dat zij was gehuwd met T.S. Zij gaf tevens aan dat haar echtgenoot ingevolge ziekte zou zijn overleden op 20 mei 2009 (administratief dossier, stuk 3, p.2; stuk 11, nr.14-15). Verzoekster baseert onderhavige asielaanvraag en de door haar aangevoerde vrees voor vervolging volledig op het feit dat de chieft van Bokosso ingevolge het overlijden van haar echtgenoot met haar wilde trouwen, en dit omdat hij hun boerderij wilde hebben (administratief dossier, stuk 3, p.6-7; stuk 10, p.2). Daar waar verzoekster weliswaar beweerde dat haar zus de neergelegde identiteitsdocumenten van haar kinderen bewaarde (administratief dossier, stuk 3, p.5), wordt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas echter op manifeste wijze ondermijnd door de door haar neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 13: documenten). Dient immers te worden vastgesteld dat zowel de geboorteakte van haar oudste als van haar jongste kind werden uitgereikt op basis van een verklaring van de rechtbank van 4 augustus 2010. Uit deze bijgebrachte verklaringen blijkt dat het niet verzoeksters zus maar haar – in mei 2009 beweerdelijk overleden – echtgenoot was die de aanvraag deed om deze documenten te bekomen, alsmede dat op basis van diens aanvraag en verklaringen op 4 augustus 2010 de kwestieuze verklaringen werden afgeleverd door de rechtbank. Bijgevolg kan aan het beweerde overlijden van verzoeksters echtgenoot, dat de directe aanleiding zou zijn geweest voor haar problemen en derhalve een essentieel element betreft van haar asielrelaas, geen geloof worden gehecht.

Dit klemt des te meer gelet op de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster onwetend is over de correcte naam van de chieft waarmee ze zou zijn gehuwd. Verzoeksters poging om deze onwetendheid te weerleggen middels verwijzing naar het weinig contact met andere families in het dorp, een gebrek aan opleiding en de mogelijkheid dat ook andere namen gebruikt worden, kan niet overtuigen. Zij voert immers geen concreet begin van bewijs aan inzake de andere namen en verklaarde tevens dat het een klein dorp met nog geen honderd mensen was waar zij vijftien jaar zou hebben gewoond.

Het voorgaande volstaat in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielrelaas. Verzoeksters geboorteakte noch de neergelegde foto's bevatten gegevens die aan het voormelde afbreuk kunnen doen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Gelet op de sub 2.2.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS